

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że W. O. od 1 września 2018 r. nie podlega ubezpieczeniom społecznym : emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że W. O. została zatrudniona u ww. płatnika na stanowisku kierownika sklepu – sprzedawcy , w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 7 000,00 zł, a od dnia 8 sierpnia 2019 r. stała się niezdolna do pracy z powodu choroby. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiotowej sprawie świadczenie pracy w ramach umowy o pracę nie miało miejsca, a zgodnym zamiarem i wolą stron zawartej umowy było jedynie nadanie jej nazwy „ umowa o pracę”. Sporządzone zaś dokumenty związane ze stosunkiem pracy miały tę formę uzasadniać. W ocenie organu rentowego, W. O. nie wykonywała pracy w firmie płatnika, a została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik jedynie w celu uzyskania prawa do wypłaty świadczenia w postaci zasiłku chorobowego, co oznacza, że umowa o pracę zawarta między W. O., a płatnikiem składek, jako zawarta dla pozor, jest nieważna i tym samym W. O. z tytułu zawartej umowy o pracę nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 1 września 2018 r.

/decyzja k.40 – 44 akt ZUS/

W dniu 2 lutego 2020 r. W. O. złożyła odwołanie od ww. decyzji. W treści odwołania podkreśliła, że faktycznie wykonywała powierzone jej obowiązki pracownicze, a tym samym spełniła warunki do objęcia jej osoby ubezpieczeniami społecznymi.

/odwołanie k.3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie , pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.6 – 8/

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2021 r. zainteresowany płatnik składek przyłączył się do stanowiska wnioskodawczynie.

/protokół rozprawy z dnia 9 lutego 2021 r. , płyta CD k.169/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie W. O. legitymuje się wykształceniem zasadniczym w zawodzie laboranta chemicznego. Do 9 września 2019 r. W. O. była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą (prowadziła sklep odzieżowy).

/okoliczność bezsporna/

Płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. została zawiązana na mocy umowy spółki z dnia 25 listopada 2014 r. Wspólnikami spółki są: E. R. posiadająca 45 udziałów, W. O. posiadająca 44 udziały oraz K. R. posiadający 11 udziałów, który jest jednocześnie prezesem zarządu spółki. W zakresie prowadzonej działalności spółka zajmuje się przede wszystkim sprzedażą artykułów spożywczych (w formie sklepu).

/wyciąg z KRS k.128 – 133/

W dniu 3 września 2018 r. pomiędzy W. O., a płatnikiem składek zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 3 września 2018 r. Zgodnie z zawartą umową W. O. powierzono obowiązki pracownicze kierownika sklepu – sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy, z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 7 000,00 zł.

/umowa o pracę k.28 akt ZUS/

Z treści orzeczenia lekarskiego z dnia 2 listopada 2016 r. wynika, że w chwili zawierania spornej umowy wnioskodawczyni była zdolna do wykonywania obowiązków pracowniczych na stanowisku sprzedawcy.

/orzeczenie lekarskie k.23 akt ZUS/

Zgodnie z zakresem obowiązków, do powierzonych wnioskodawczyni zadań należało m.in.: nadzór i kontrola nad realizacją zadań przez poszczególnych pracowników, przestrzeganiem przez podległych pracowników porządku i dyscypliny pracy, zapewnienie równomiernego podziału zadań pomiędzy pracowników jednostki organizacyjnej, wyznaczanie zastępstw w pracy, sporządzanie planu urlopów wypoczynkowych, występowanie z wnioskami o zwolnienie pracowników nieprzydatnych lub niewywiązujących z nałożonych obowiązków.

/zakres obowiązków k.24 – 25 akt ZUS/

Wykonywane przez wnioskodawczynię obowiązki pracownicze kierownika sklepu sprowadzały się do zamawiania i odbioru towaru, organizacji sprzedaży, wydawania poleceń w stosunku do zatrudnionych w sklepie sprzedawców i ich zaznajamiania ze specyfiką pracy w sklepie, w tym obsługi kasy, prowadzenia szkoleń BHP, wprowadzania faktur, obsługi klientów sklepu, a także do wykonywania czynności porządkowych. Powierzone obowiązki wykonywała codziennie, w systemie zmianowym tj. od 4:30 do 13:00 lub od 13:00 do 20:00. Wnioskodawczyni była obecna w pracy przez co najmniej 8 godzin dziennie.

/zeznania świadków: K. S. min.00:25:11 – 00:34:09, J. R. min.00:34:09 – 00:50:27 rozprawy z dnia 10 listopada 2020 r., płyta CD k.140, J. S. min.00:17:47 – 00:29:56 rozprawy z dnia 29 kwietnia 2021 r., płyta CD k.220, zeznania wnioskodawczyni min.00:34:27 – 00:37:57 rozprawy z dnia 29 kwietnia 2021 r., płyta CD k.220 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:25 – 00:18:02 rozprawy z dnia 10 listopada 2020 r., płyta CD k.140, zeznania K. R. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:03 – 00:24:54 rozprawy z dnia 9 lutego 2021 r., płyta CD k.169/

W dniu 8 sierpnia 2019 r. W. O. stała się niezdolna do pracy.

/okoliczność bezsporna/

W czasie nieobecności wnioskodawczyni w pracy, płatnik składek nie zatrudnił pracownika w jej miejsce, a jej obowiązki zostały przejęte przez J. R..

/zeznania K. R. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:03 – 00:24:54 rozprawy z dnia 9 lutego 2021 r., płyta CD k.169/

W. O. od 2017 r. leczy się na cukrzycę typu 2. W 2017 r. wnioskodawczyni była hospitalizowana z powodu przewlekłej choroby niedokrwiennej serca. W 2017 r. rozpoznano u niej podejrzenie miopatii/miastenii, chorobę H., nadciśnienie tętnicze oraz hiperurykemię.

/dokumentacja medyczna wnioskodawczyni w aktach sprawy/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zawarte w aktach organu rentowego i załączone do akt sprawy oraz zeznania płatnika, wnioskodawczyni oraz świadków: K. S., J. R., J. S.. Sąd pominął natomiast zeznania świadków B. B. oraz J. W. uznając je za zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadkowie ci z całą pewnością nie pracowali bowiem z wnioskodawczynią. W istocie zatem świadkowie ci nie posiadali jakiegokolwiek wiedzy na temat szczegółów wykonywania pracy przez wnioskodawczynię na rzecz płatnika, a tylko wówczas możliwym byłoby przyznanie bądź odmówienie przyznania wiarygodności tak złożonym zeznaniom. Oceniając natomiast zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę zeznaniom płatnika, wnioskodawczyni oraz świadkom: K. S., J. R., J. S., że zawarta pomiędzy płatnikiem, a wnioskodawczynią umowa o pracę faktycznie była realizowana. Co w szczególności istotne, ww. świadkowie jednoznacznie potwierdzili fakt wykonywania przez wnioskodawczynię obowiązków pracowniczych. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził słuszności

stanowiska organu rentowego, natomiast wykazał w sposób jednoznaczny, iż W. O. pracę w dniu 1 września 2018 r. podjęła i faktycznie ją wykonywała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2021 r., poz.423) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Według art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (tj. Dz. U z 2019 r., poz. 1040), przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste (nie może on wyręczyć się w pracy inną osobą) i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Dla stwierdzenia cechy stosunku pracy z reguły wskazuje się na takie elementy jak: określony czas pracy i określone miejsce wykonywania czynności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca czasu i sposobu wykonywania pracy, obowiązek wykonywania poleceń przełożonych.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60 poz. 636 z późn. zm.), pracownikom, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Natomiast zgodnie z treścią art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej, ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że podleganie pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu jest uwarunkowane nie tyle samym faktem zawarcia umowy o pracę i opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Sam bowiem fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art. 22 kp formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna. Jeżeli bowiem strony umowy o pracę przy składaniu oświadczeń woli mają świadomość tego, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik pracy świadczyć nie będzie, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, i do podjęcia i wykonywania pracy nie doszło a jedynym celem umowy było umożliwienie skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, to umowę taką uważa się za zawartą dla pozorów - art. 83 § 1 kc. Umowa taka nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 r. sygn. II UK 148/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r. sygn. II UK 321/04, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 11-12, poz. 190, str. 503; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2001 r. sygn. II UKN 244/00, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2002, Nr 20, poz. 496; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r. sygn. II UK 204/09, LEX nr 590241/.

O tym zatem czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. III AUa 804/12, LEX nr 1312046/.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego znajduje także potwierdzenie stanowisko, że korzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego na skutek podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu samo w sobie nie może być określone jako sprzeczne z prawem lub mające na celu obejście prawa. Skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym jest bowiem legalnym celem zawierania umów o pracę /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r. sygn. I UK 186/05, LEX nr 272575, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2006 r. sygn. III UK 150/05, LEX nr 272551/. Jednocześnie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 18 października 2005 r., wydanym w sprawie sygn. II UK 43/05, Sąd Najwyższy stwierdził, że zawarcie umowy o pracę w ustalonych w tej sprawie okolicznościach (to jest: świadomość ciąży, poprzednie wykonywanie tych samych obowiązków bez wynagrodzenia i objęcie ubezpieczeniem z tytułu prowadzonej działalności, krótkotrwałość "zatrudnienia", jak również ustalenie stosunkowo wysokiego wynagrodzenia za pracę), można uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Fakt, że cel zawarcia umowy o pracę w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą, nie może jednak oznaczać akceptacji dla nagannych i nieobojętnych społecznie zachowań korzystania ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych, przy zawieraniu umów o pracę na stosunkowo krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczenia z ubezpieczenia społecznego (np. urodzeniem dziecka) i ustaleniu wysokiego wynagrodzenia w celu uzyskania przez osobę ubezpieczoną naliczonych od takiej podstawy świadczeń z ubezpieczenia społecznego /opubl. OSNP 2006/15-16/251, OSP 2007/6/74/.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

Na podstawie art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, iż nie skutkuje w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego tylko taka umowa o pracę, która nie wiąże się z wykonywaniem tej umowy, a zgłoszenie do ubezpieczenia następuje tylko pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia. Chodzi tu zatem o "fikcyjne" zawarcie umowy, gdzie następuje zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego jako pracownika osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła (wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 1999 r. II UKN 512/98, opubl: OSNAPiUS rok 2000, Nr. 9, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 r. II UKN 244/00, opubl: OSNAPiUS rok 2002, Nr. 20, poz. 496; wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. II UKN 32/96, opubl: OSNAPiUS rok 1997, Nr. 15, poz. 275; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r. II UK 141/04, opubl: OSNAPiUS rok 2005, Nr. 15, poz. 235, str. 712).

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że

czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 kc w związku z art. 300 kp).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa. W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w Łodzi podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdza się, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 kp).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika jasno, że w niniejszej sprawie strony zawarły umowę o pracę, która stanowiła stosowną podstawę do zastosowania w/w regulacji i przyjęcia, iż wnioskodawczyni W. O. od 1 września 2018 r. podlega ubezpieczeniom społecznym, tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu, jako pracownik u płatnika składek. Jednakże, ważność tej umowy została przez organ rentowy niesłusznie zakwestionowana. Niewątpliwie bowiem umowa o pracę z dnia 1 września 2018 r. nie została zawarta dla pozorów, jest ważna i nie ma do niej zastosowania przepis art. 83 k.c.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zawarcie przedmiotowej umowy o pracę nie miało na celu obejścia przepisów ustawy, gdyż osiągnięcie wskazanych przez organ rentowy celów jest zgodne z ustawą. Nawiązanie stosunku pracy powoduje konsekwencje prawne nie tylko w sferze prawa pracy, ale i w innych dziedzinach prawa. Jednym z takich skutków jest prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wypadek ziszczenia się określonych w ustawie warunków. Skutek ten, po ich spełnieniu, powstaje z mocy prawa. Nie można zatem wiązać zawarcia umowy o pracę, choćby zmierzała wyłącznie do uzyskania świadczeń ubezpieczeniowych, z zamiarem obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r. II UK 278/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 116). Cel w postaci objęcia ubezpieczeniem społecznym i uzyskania z niego świadczeń nie jest bowiem sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, a przeciwnie - co zostało już wcześniej powiedziane - jest konsekwencją uzyskania statusu pracownika.

Tytułem do ubezpieczenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą podleganie ubezpieczeniu i prawo do świadczeń, jest zatrudnienie jako wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy. Nie jest istotne przy tym, czy strony miały realny zamiar zobowiązania się – przez pracownika do wykonywania pracy, a pracodawcy do przyjmowania tego świadczenia i dawania wynagrodzenia, lecz to, czy zamiar taki został w rzeczywistości zrealizowany.

W świetle poczynionych w rozpoznawanej sprawie ustaleń faktycznych nie można mówić o pozorności oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę z W. O.. Celem działania stron było bowiem świadczenie pracy i uzyskiwanie wynagrodzenia, a także wiążące się z istnieniem stosunku pracy uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej. Głównym celem zawarcia umowy o pracę jest nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści.

Podkreślić przy tym trzeba, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

W toku postępowania niewątpliwie dowiedziono, że wnioskodawczyni podjęła pracę i faktycznie ją świadczyła na rzecz płatnika (...) Sp. z o.o. W. O. pracę u płatnika rozpoczęła we wrześniu 2018 r. i wykonywała powierzone jej obowiązki pracownicze kierownika sklepu, które sprowadzały się do zamawiania i odbioru towaru, organizacji sprzedaży, wydawania poleceń w stosunku do zatrudnionych w sklepie sprzedawców i ich zaznajamiania ze specyfiką pracy w sklepie, w tym obsługi kasy, prowadzenia szkoleń BHP, wprowadzania faktur, obsługi klientów sklepu, a także do wykonywania czynności porządkowych. Co również istotne, wnioskodawczyni wykonywała powierzone jej prace w ściśle określonych godzinach, pod kierownictwem i nadzorem płatnika. Niewątpliwym jest również, że wnioskodawczyni posiadała stosowne kwalifikacje do pracy w handlu, gdyż przed zatrudnieniem u płatnika prowadziła własny sklep odzieżowy.

Dodatkowo dodać należy, iż nawet jeśli celem wnioskodawczyni było uzyskanie prawa do zasiłku chorobowego, z uwagi na rozliczne dolegliwości chorobowe, na co może wskazywać dokumentacja medyczna, to i tak nie można mówić zarówno o obejściu prawa jak i o czynności pozornej. Materiał dowodowy wskazuje bowiem na faktyczne świadczenie pracy przez ubezpieczoną.

Podkreślić należy, iż organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że sporna umowa nie była faktycznie realizowana przez strony. Tymczasem w przypadku decyzji wyłączającej z ubezpieczeń społecznych to na organie rentowym ciąży ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 kc.

Reasumując, w sprawie ustalono, że W. O. pracę we wrześniu 2018 r. podjęła i faktycznie powierzone jej obowiązki pracownicze wykonywała, zaś zainteresowany pracodawca świadczenie to przyjmował, płacąc umówione wynagrodzenie. W postępowaniu wykazano realną potrzebę zatrudnienia wnioskodawczyni jako pracownika, jak również to, iż stan zdrowia w dacie podejmowania pracy umożliwiał jej realizację obowiązków pracowniczych.

Powyższe okoliczności pozwalają na ustalenie, że strony umowy łączył rzeczywisty stosunek pracy. W przypadku wnioskodawczyni zostały spełnione wszystkie konstytutywne cechy stosunku pracy wymienione w art. 22 k.p. W tej sytuacji, kiedy umowa o pracę była rzeczywiście realizowana, nie można było przyjąć pozorności jej zawarcia. Wykonywanie praw i obowiązków pracowniczych na podstawie przedmiotowej umowy o pracę rodziło w konsekwencji dla odwołującego się tytuł do ubezpieczeń pracowniczych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżoną decyzję zmienił i stwierdził, że W. O. podlega od 1 września 2018 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia jako pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi (pocztą).

12 VII 2021 roku.

S.B.